

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 015335 15 Uvp
Banja Luka, 23.05.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi tužioca R. a.d. P., koga zastupaju punomoćnici Z.B.i B.D.B., advokati iz B.L., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 15.03-361-561/14 od 17.09.2014. godine tuženog Ministarstva R.S., u predmetu izdavanja upotrebne dozvole, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 015335 14 U od 30.09.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.05.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka Odjeljenja O.P. broj 04-360-19/13 od 14.04.2014. godine. Tim zaključkom je odbačen zahtjev tužioca podnesen dana 19.02.2013. godine za izdavanje upotrebne dozvole za objekte drenaža, dovodnih i odvodnih kanala na lokalitetu V.L.-U.L., zbog nepostojanja pravnog osnova za odlučivanje u predmetu. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi zaključak prvostepenog organa od 14.04.2014. godine kojim je odbačen zahtjev tužioca za izdavanje upotrebne dozvole za objekte drenaža, dovodnih i odvodnih kanala na lokalitetu V.L.-U.L., jer navedeni objekti nisu objekti čiju definiciju daje odredba član 3. stav 2. tačka 1) Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 55/10), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva tužioca, već oni predstavljaju mjere uređenja poljoprivrednog zemljišta melioracijama u smislu odredbe člana 39. tačka a) Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 93/06, 86/07, 14/10 i 5/12), za izvođenje kojih radova shodno članu 40. istog zakona saglasnost daje Ministarstvo R.S. Iznesen je stav da na ovo utvrđenje tuženog dato pravilnom primjenom materijalnog prava, ne mogu uticati nalazi i mišljenja vještaka koje je tužilac sam priložio, te da shodno tome nije bitan, a konačno ni dokazan njegov navod da su predmetni objekti izgrađeni prije 1983. godine, jer se uopšte ne radi o objektima u smislu pomenutog Zakona o uređenju prostora i građenju.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda propisa o postupku koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. Interpretira utvrđenja prvostepenog organa i tuženog vezana za prirodu objekta u vezi sa kojim je podnio zahtjev, te ističe da ih je nižestepeni sud neosnovano podržao, jer nemaju uporište u odredbama zakona, te izvedenim i raspoloživim dokazima. Naime, tužilac je stava da navedeni sistemi mreže otvorenih i zatvorenih drenažnih kanala i kanalske drenažne mreže na nepokretnostima tužioca na lokalitetu V.L. - U.L., predstavljaju građevinski objekte tipa hidrotehnički objekti koji služe u svrhu odvodnje površinskih i podzemnih voda sa lokacije, sa statusom stalni infrastrukturni objekti, a za koju tvrdnju je kao dokaze dostavio nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke P.M. od 03.07.2010. godine, nalaz i mišljenje vještaka za oblast hidrotehnike i urbanizma J.Đ. od 04.03.2013. godine i stručno mišljenje P. a.d. B.L. od 12.03.2013. godine. Tužilac smatra da se veliki propust postupajućih organa ogleda u tome što prvostepeni organ nije izašao na lice mjesta i što nije prihvatio prijedlog tužioca da se u ovom predmetu izvrši građevinsko vještačenje po vještaku specijalisti za hidrogradnju ili urbanizam. Svim navedenih dokazima pomenutih vještaka prvostepeni organ je suprostavio mišljenje Ministarstva R.S. od 14.03.2013. godine, čime je došlo do grubog kršenja odredbi člana 192. stav 2. i 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu ZOUP) i to upravo prilikom uzimanja u obzir mišljenja tuženog i ocjene istog kao ključnog dokaza. Dodaje da ne spori sadržaj odredbe člana 39. Zakona o poljoprivrednom zemljištu, ali smatra da navedeni propis ne isključuje mogućnost izvođenja građevinskih radova pri uređenju poljoprivrednog zemljišta, jer je na istom dozvoljena i moguća izgradnja tvrdih objekata koji su u funkciji poljoprivrede, kao što su fabrike za proizvodnju poljoprivrednih preradevina, skladišta i slično za koje je potrebno odobrenje za gradnju i upotrebna dozvola koju može izdati samo organ uprave nadležan za prostorno uređenje, što proizilazi iz odredbe člana 81. Zakona o poljoprivrednom zemljištu. Zbog navedenog tužilac ostaje pri stavu da je u konkretnom slučaju primjenjiva odredba člana 3. stav 2. tačka 1) Zakona o uređenju prostora i građenju, koja propisuje da se objektom smatra i „sklop građevinskih elemenata u prostoru koji je povezan sa zemljištem uključujući infrastrukturu i poljoprivredne i druge privredne objekte“ iz čega je jasno da podzemni građevinski elementi nisu izuzeti iz ove definicije. Kako je nižestepeni sud pobijanom presudom zaključio suprotno, predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine te predmet vrati na ponovno suđenje, a postavio je i zahtjev za nadoknadom troškova postupka koji se odnose na sastav zahtjeva za vanredno preispitivanje od strane punomoćnika u ukupnom iznosu od 877,50 KM, sa troškovima takse na zahtjev u iznosu od 200,00 KM.

U odgovoru na zahtjev tuženi je naveo da isti razmotrio i da ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog akta, konačno predlažući da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba izjavljena protiv osporenog akta od 17.09.2014. godine, kojim je ostavljen na snazi zaključak prvostepenog organa od 14.04.2014. godine, uz stav suda da su postupajući organi uprave valjano obrazložili razloge za svoje odluke, a koji se svode na to da objekti drenaža, odvodni i dovodni kanali na poljoprivrednom zemljištu nemaju status objekata u smislu člana 3. stav 2. tačka 1) Zakona o uređenju prostora i građenju koji je relevantan za konkretan slučaj. Navedena odredba propisuje da objekat

podrazumijeva sklop građevinskih elemenata u prostoru koji je povezan sa zemljištem na određenoj lokaciji sa svim instalacijama, postrojenjima i opremom (zgrade svih vrsta, saboračajni, vodoprivredni i energetski objekti, objekti komunalne infrastrukture, industrijski, poljoprivredni i drugi privredni objekti, objekti sporta i rekreacije, groblja, skloništa i dr.), kao i zahvati u prostoru kojima se mijenja način korišćenja prostora kao što su nasip, iskop, odlagalište i slično, a u koje pojmove se nikako ne mogu svrstati objekti za koje je tužilac zatražio izdavanje upotrebne dozvole uz navod da su isti izgrađeni prije 1983. godine, što je po njegovom stavu značajno sa aspekta ocjene njihove legalnosti. Konkretni radovi na poljoprivrednom zemljištu, kako su to zaključili organi uprave a osnovano podržao nižestepeni sud, smatraju se mjerama uređenja poljoprivrednog zemljišta melioracijama u smislu odredbe člana 39. tačka a) Zakona o poljoprivrednom zemljištu koja propisuje da ove mjere obuhvataju izgradnju i održavanje sistema za navodnjavanje i odvodnjavanje, za izvodjenje kojih radova saglasnost daje Ministarstvo R.S., a ne tuženi, kako to doslovno propisuje član 40. Zakona o poljoprivrednom zemljištu.

Kod ovako jasnog sadržaja pomenutih odredbi zakona, a imajući u vidu nesporno navedenu vrstu objekta za koju je tužilac zatražio izdavanje upotrebne dozvole (objekti drenaže, odvodni i dovodni kanali na poljoprivrednom zemljištu), nije bilo osnova za izvođenje dokaza koje je predložio tužilac kao što su uviđaj na licu mjesta sa vještačenjem, niti na pravilna utvrđenja iz konkretnog upravnog postupka mogu uticati nalazi i mišljenja koje je sam dostavio u upravni spis, što je sve pravilno zaključio nižestepeni sud. U tom je pravcu dalje neosnovan navod tužioca da je prvostepeni organ prekršio odredbu člana 192. ZOUP kada je kao odlučujući dokaz uzeo mišljenje tuženog od 14.03.2013. godine, prvo iz razloga što se u ovom slučaju uopšte ne radi o situaciji donošenja rješenja koju reguliše odredba člana 192. ZOUP, a drugo zato što pomenuto mišljenje nije bilo odlučujući dokaz, već ga je prvostepeni organ imao u vidu prilikom tumačenja odredbi Zakona o uređenju prostora i gradjenju koje su pravilno primjenjene. U konačnom bez uticaja je i navod tužioca da Zakon o poljoprivrednom zemljištu navodno ne isključuje mogućnost gradnje tvrdih objekata na ovom zemljištu, kao što su fabrike za proizvodnju poljoprivrednih prerađevina, skladišta i drugo, budući da objekti za koje je on zatražio izdavanje upotrebne dozvole u okviru ovog upravnog postupka, definitivno ne spadaju u ovu vrstu objekata.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke ove presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužioca odbijen, pa proizlazi da on nije uspio u ovom postupku, zbog čega mu ne pripada pravo na naknadu troškova istog.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić